

[Elisabeth Arnold]

kelig mange sager, som trækker meget, meget længe ud. Der er også enkeltssager, som vi politikere måske ofte bliver kritiseret for at beskæftige os med, men de lader jo af og til det indtryk tilbage, at der mangler menneskelig forståelse, at der mangler helhedsvurderinger, at der mangler fingerspidsfornemmelse i en stor del af det administrationsapparat, der har med flygtninge og udlændinge at gøre. Der er mange mærkelige sager, f.eks. visumpraksis, de uledsagede flygtningebørn, den meget, meget beskedne – for ikke at sige forsvindende – anvendelse af humanitær opholdstilladelse, der er utrolig mange ting. Og jeg kan ikke love ministeren, at vi vil frede ham eller begynde at interessere os for de mere overordnede linjer, så længe der er så mange sager, som tyder på, at administrationen ikke er, som den burde være.

For det andet har de mange nyoprettede asylcentre i Danmark afsløret, at der er stort behov for en bedre indsats i kommunerne og lokalsamfundene for at fremme forståelsen for de mange flygtninge, som kommer til Danmark. En udsendelse i fjernsynet for nogen tid siden gav voldsom effekt. En provinsby følte sig hængt ud, følte sig afklædt, følte, at man blev beskyldt for ikke at have den rette forståelse for de flygtninge, der kom til byen. Men det har også vist sig, at der var mangler i den information, som blev givet til byens menige beboere og til byrådsmedlemmerne, redaktørerne og de øvrige toneangivende personer, som skulle have med disse asylsøgere at gøre i det daglige.

Vi synes fra radikal side, at det må være vigtigt at opprioritere den lokale informationsindsats og kontakten til det omgivende samfund. Og her havde den pågældende fjernsynsudsendelse faktisk en positiv eftervirkning, som måske kan virke opmuntrende, for man sagde mange steder: Sådan en udsendelse må man ikke kunne lave om vores by. I mange byer er der blevet lavet støttecentre og dannet foreninger, som har fælles aktiviteter og prøver at skabe kontakt til asylsøgerne, så forståelsen blomstrer og misforståelser undgås. Det kan lade sig gøre, og de bestræbelser skal vi støtte herindefra.

For det tredje må vi fortsætte vores internationale indsats. Det viste sig jo under forberedelserne til Jugoslavienloven, som vi vedtog

for blot et par uger siden, at det kunne lade sig gøre at lave internationalt samarbejde med bl.a. UNHCR, og det var da også en glæde at konstatere, at den danske justitsminister lod sin røst lyde i et internationalt forum for at få en bedre koordination af flygtningeproblemerne. Det skal vi fortsætte med, og vi vil fra radikal side presse på for at intensivere disse bestræbelser.

Lad mig sige til sidst, at flere ordførere har udtrykt bekymring i dag, og det er der virkelig grund til. For det første er der grund til bekymring over flygtningestrømmen i sig selv. Det ville være en ulykke, hvis vi skulle få tyske tilstande i Danmark, og der er også grund til bekymring over, at nogle politikere i Danmark giver udtryk for, at Danmark kan slippe for at få sin del af problemerne.

Flygtningestrømme og befolkningspres dirigeres ikke af den danske udlændingepolitik. Flygtningestrømme og befolkningspres opstår ude omkring i verden på grund af forhold, som vi ikke har nogen magt over. Vi skal forholde os til disse problemer i Danmark, og ingen danske politikere skal slippe godt fra at prøve at fortælle folk, at vi kan slippe gratis på en eller anden måde. Det koster noget, hvad enten vi sætter mure op omkring Danmark, udlægger landminer på samtlige kyster og øger beredskabet overalt for at forhindre, at der kommer fremmede til Danmark, eller vi hjælper lokalt ved at oprette og understøtte flygtningecentre ude i verden og give ulandsbistand for at forhindre, at problemerne opstår. Det koster også noget at tage imod flygtninge og give dem en anstændig modtagelse. Ingen skal kunne slippe godt fra at sige, at det her kan Danmark slippe for, blot vi lukker øjnene og graver os ind i vores egen vidunderlighed.

(Kort bemærkning).

Mimi Jakobsen (CD):

Jeg kan ikke i en enkelt kort bemærkning nå at tilslutte mig alt, hvad fru Elisabeth Arnold sagde; det ville jeg ellers gerne. Så skal det i hvert fald gå meget hurtigt.

Men der er specielt ét punkt, som fru Elisabeth Arnold nævnte, som jeg gerne ville tage op, nemlig spørgsmålet om enkeltssagerne. Jeg tror ikke, at noget medlem af Folketinget føler, at det er en lykkelig situation, at de mennesker, som får mediernes bevågenhed, har de største